

LARVA, VINT MIL LLEGÜES SOTA ELS MARS DEL LLENGUATGE

Ester XARGAY

Un mar idó en cada puerto?

Julián Ríos.

L'essència de les matemàtiques descansa plenament
en la llibertat.

Georg Cantor

L'escriptura paraparèmica cerca espais de llibertat.
Els cerca i els troba, a vegades més i a vegades menys. I
només els pot trobar amb la pràctica de l'escriptura (...).
Per mi, tot hauria de ser paraparèmic, amb el benentès
que la paraparèmia és personal i intransferible i no té res
a veure amb cap projecte de norma imposable a ningú.

Carles Hac Mor

I llançar més mots al joc per anar-se'n de la llengua,
treure-la de polleguera!

Sorneguer que plau no pesa, al llom cal dur-lo tostemp
per poder saltar fogueres i beure's l'enteniment.

Qui sap del llim de les olles, hi farà bullir el discurs,
referents de bona tinta, lletra menuda a balquena, brou de llegües il·lustrades,
escrits que esclaten d'idees i s'esbadellen en gestes que no entenen de raons.

Dites crepiten al foc, boirum de faules a l'aire,
nit d'amorettes, Sant Joan valga'ns de les lletres grosses!

Mamelles en caixa alta criden llépols llepapits,
pommes d'amour ensucrades grapitejades seran,
amb el perpall engrescat de faldilles va Don Joan,
per sota mà la treu llarga, carallot, taral·lirot del mànec desmanegat.

A coger el trèbol!

A cada història el seu fum amb cortines de romanços,
camàndules vaporoses amb flaires de tradició,
trompes-l'œil d'orella alta es nodreixen de llegendes

i s'empassen el lector que l'odissea defeca
amb èpica rabelaisiana i deslírca hacmoriana.

Estratègies encriptades expulsen explicacions sense consideracions.
Maleficcions declarades d'escriptura alliberada aboquen a desercions i derives obligades,
esmenes, aclariments i àdhuc advertiments amb notes arrengrades.

Per la ploma i la cançó es reconeix el diabló i l'encís de la jugada.

Cants poundemonians assagen
i canten als infinits que Cantor argumentà seguint comptant sense fi,
una cosa de no dir!,
rellegir-ho en diagonal n'elevà el potencial.

Cantor, los números cantan,
conte de mai acabar, recompte per descomptat que s'escola numerable
pel forat de la rosquilla, buit on rau l'incalculable.

Docte magma de paraules,
enunciat cornucopiós del llenguatge en abundància ben larvat de contingència,
corn curull de belles lletres que Ríos afolia amb la ploma
quan escomet el lector, fins a cremar-se les celles.

Infra nu com un Adam,
Ríos designa i anomena, plurisignificador,
infra lleu com un Duchamp,
traginers de mots maleta a cavall de l'anartisme
per rius i camps configuren paisatges de conceptes,
que a l'aire lliure s'inventen en l'esperit de la sapiència
de qui creu en l'humor neutre -amb comicitat o sense-.

Qui sap riure sap escriure
riuades de pensaments i arrosseguen benpensants poèticament correctes
que posen portes al camp.

Ja som a les tres pedretes d'una amalgama caoscàustica,
babel de pedra picada, rius de *trobar clus* hermètic
enrenou pàgina a pàgina d'un pedregar de fonemes,
quando Ríos suena, agua i piedra lleva.

Llibre de les set sivelles que s'obra de bat a bat oferint l'inescrutable.

Apagar i vamonos

dit amb paraules que Ríos versa així en català: «tabola rasa de tot, (...) peresosament les parets
de seus fornicancós en la nit del foc cec» p.433.

Larva, una oceanografia de l'esplín que, rient, rient, descabdella la trama d'un Imago
Mundi de regles socarrimades, pèlag de naus enceses a veu alçada.

Proesa subaquàticament irreverent, a vint mil llegües sota el mar de la pensa, «*a veinte leguas de Pinto*» i a trenta de l'escriptura,

«*personatges larvariopintos*» amb trets «*carnavolescos*» emergeixen a bell doll a la punta de la llengua.

Capbussada a pulmó lliure per aigües intertextuals i vasos comunicants, on a voltes i revoltes dels entrellats literaris ressonen i centellegen moles de noms desmembrats d'il·lustres homes de lletres, entaulats amb reverència tanquen les planes finals, graellada d'al·ludits que ofereix on aferrar-se submergint-se mar endins.

Sant Joan de deu, vos que feu miracles, torneu *Larva* a les llibreries, per tots els diables!